

Trpezlivosť v súžení

Lebo odplatou za hriech je smrť,

ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.

Rímskym 6:23

Mnohí ľudia stavajú svoje poznanie spasenia na falošnom základe, na zlých informáciách. Niektorí dospeli k istote, ktorú by nemali mať. Mnohokrát som na ulici hovoril s ľuďmi a tí mi povedali: „Boh ma nikdy nebude súdiť preto, lebo som dobrý človek. Som si tým istý!“ Tento človek síce má vnútornú istotu, ale tá nie je od Boha.

V živote sa máme dostať do bodu, keď s istotou pochopíme, že sme pred Bohom ospravedlnení. Hneď ako prijmem, že sme ospravedlnení, prichádza aj veľké uistenie, že

budeme bezpochyby aj oslávení.

Boh Otec a Kristus nikdy nehovoria o niekom, kto by bol ospravedlnený a nevytrval by až do konca. Ak sme ospravedlnení, tak v konečnom dôsledku musíme byť aj oslávení – a nie je to zaslúžené, nie je to založené na našich zásluhách, ale na zásluhách Krista. Nie je to založené ani na našej schopnosti vytrvať, ale na schopnosti Krista. Nemôžeme sa sami zachrániť a nemôžeme si ani sami zabezpečiť vytrvanie do konca. Nemôžeme urobiť ani jedno. Nedokážeme si ani predstaviť, že by Boh povedal: „Si ospravedlnený, a teraz je na tebe, aby si v tom vydržal.“ Nikto z nás by nevydržal do konca. Spasenie je postavené na Kristovi a Kristom je aj udržiavané. Uistenie prichádza vtedy, keď nám Svätý Duch zjavuje, že sme ospravedlnení.

Vstúpili sme do milosti a teraz stojíme pred ním úplne inakší. A to všetko je skrze Krista. Všetko to je veľká milosť, ktorú dáva Boh. On nás vykúpil. On nás ospravedlnil. On nás zachováva a On nás oslavuje. A dáva nám pokoj svojej vlastnej slávy, ktorá je určená tým, ktorí sú ospravedlnení, Rímskym 5:1-2.

Zdá sa, ako keby Pavol v ďalšom verši (5:3) menil tému. Vôbec to tak ale nie je. Pavol je vo svojom vyučovaní nesmierne systematický. Vo verši tri čítame: „No, nie len to, ale sa chválime aj súženiami vďaka, že súženie pôsobí trpezlivosť.“

Preto, že viem, že budem oslávený, radujem sa, keď príde súženie. Veľmi často sme si zvykli na súženie nazerať ako na Boží súd. Ale každé súženie, ktoré príde do tvojho života, je prejav Božej milujúcej ruky na tvojom živote. Vieme to, „Lebo tak súdim, že utrpenia terajšieho času nie sú hodné, aby boli prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás.“ (Rímskym 8:18). Podobne aj v liste Židom v kapitole 12 sa hovorí, že každý pravý syn prijíma karhanie od Pána (verš 6).

Slovo súženie je to isté slovo, ktoré sa používalo, keď sa vytláčal z olivy olej. Tak aj Božia ruka je nad nami a stláča nás, aby sa dosiahol vytúžený výsledok. Súženie teda má byť čas na radosť a chválu. Nuž, byť uprostred súženia je pre málo koho radostné, ale radosť spočíva v skutočnosti, ktorá sa súžením dostaví. Bežne je to tak, že Žid sa raduje v zákone, Grék sa raduje v poznaní, niekto sa raduje z chvály ľudí – a kresťan sa má radovať v súženiach.

Pozrieme sa na súženia. Pán Ježiš hovorí svojim učeníkom: „Blahoslavení budete, keď vás budú haniť a prenasledovať a luhajúci hovoriť na vás všetko zlé, pre mňa.“ (Matúš 5:11). A ďalej dodáva: „Radujte sa a plesajte, lebo je mnohá vaša odplata v nebesiach...“ (Matúš 5:12). Neradujem sa v tom, že ma možno vyšľahajú bičom. To je dosť bolestivé. Ale radujem sa zo skutočnosti, že Boh dovolil, aby súženie prišlo do môjho života, a že to jemu prinesie slávu. Učeníci sa radovali, že boli učinení hodnými byť pohanení pre meno Pána Ježiša (Skutky 5:41). Utrpieť hanbu pre Pánovo meno je česť, pretože tak môžeme osláviť Boha.

„Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri

zjavení jeho slávy radovali plesajúci. Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočíva na vás, ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú.“ (1. Petrov 4:12-14). Peter píše zborom, ktoré sú v období vlády cisára Nera veľmi prenasledované. Nehovorí im „Radujte sa skutočností, že vás upaľujú“, ale „Radujte sa z toho, že ste pokladaní za hodných mať účasť na utrpeniach Kristových.“ Keď Boh dovolí súženie a prenasledovanie v našom živote, pokladá nás za toho hodných.

Ďalej čítame: „Vediac, že súženie pôsobí trpezlivosť“ (Rímskym 5:3). Súženie je prostriedok, ktorý má spôsobiť, vyformovať trpezlivosť, čo doslova znamená zostať v utrpení, zostať pod tlakom, ktorý prišiel. A čo tým Boh mieni, je toto: Keď si mladý kresťan, si nedospelý. Boh zatlačí na teba súžením, ale ty máš tendenciu dostať sa spod tohto tlaku. Zmeniť okolnosti. V nijakom prípade netrpieť. Ale On hovorí: „Nestaraj sa, časom ti tieto súženia prinesú trpezlivosť. Budeš pod týmto tlakom, až kým nedosiahnem to, čo chcem u teba dosiahnuť.“ Trpezlivosť prináša dokázanosť (Rímskym 5:4), formuje charakter. Trpezlivosť je potom zostávajúca vlastnosť nášho charakteru a prejav alebo dôkaz toho, že sme spasení. Rovnakú myšlienku nájdeme aj v 2. liste Korinským 13. Boh dá dôkaz do tvojho života, že si spasený. Z tejto príčiny mám túžiť, aby som bol skúšaný.

Podľa evanjelií vieme, že je aj viera, ktorá, keď je skúšaná, sa nedokáže. Hovorí sa o tom v podobenstve o rozsievачovi. Keď Kristus učeníkom vykladá svoje podobenstvo, hovorí im, že druhé semeno sú tí, ktorí slovo prijímajú radostne a rýchlo vyrastú, ale keď príde súženie, pohoršujú sa, čiže strácajú vieru a ukáže sa, že sa nedokázali (neosvedčili).

Máme túžiť po skúškach, aby sme nimi prešli a aby sme aj tak dokázali povedať: „Ježiš Kristus je Pán na slávu Boha Otca.“ Potom sa môžeme radovať, lebo skúšky ukázali, že sme dokázaní.

Obstál som z Božej milosti. Moja viera je skutočná. Súženie prináša trpezlivosť a trpezlivosť prináša charakter, prináša dokázanosť.

Tak to v 5. kapitole Rímskym čítame: „... a dokázanosť nádej.“ (verš 4). Nádej spätne dokazuje, že sme ospravedlnení a zahŕňa naše oslávenie. Takáto nádej nezahanbuje, čo znamená, že v takejto nádeji nebudeme vystavení hanbe. Znamená to, že svätý Boh nám nedáva falošnú nádej, aby nás potom zahanbil, ale osvedčuje skúškami, ktorými prechádzame a v ktorých nás upevňuje a formuje, aby sme z nich nakoniec vyšli ako dokázaní.

Boh dáva skutočnú a pravú nádej, ktorá nezahanbuje. Ako je to? Je to tak preto, „... lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“ (verš 5). Láska Božia, ktorá je vyliata v našich srdciach, to nie je len nejaká kvapka, ale sú to rieky živej vody tečúce z nášho vnútra skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný (pozri aj Ján 7:37-39). Skúšky prichádzajú a keď pevne stojíme a zostávame vo viere, naša viera je skutočne dokázaná. A keď je dokázaná, máme nádej a uvedomujeme si: „Som v Kristovi.“

Ako získame nádej, ktorá nezahanbuje?

Boh vyleje svoju lásku do našich srdc. Uvedomujeme si, že Boh je voči nám láskavý, dobrý a že

už ďalej nie sme závislí od svojej vlastnej spravodlivosti, ale dúfame v neho a v to, že nebudeme vystavení hanbe. Dal nám Svätého Ducha, ktorý: „... spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími. A keď deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými; akže spolu trpíme, aby sme aj spolu boli oslávení.“ (Rímskym 8:16-17).

Svätý Duch ti dosvedčuje, že si Božie dieťa. A keď ti On dáva toto svedectvo, tak vieš, že si dedič s Kristom a si oslávený a že to všetko je pravda a skutočnosť, lebo je to uistenie pravdivého Boha (Títovi 1:2). On nedáva uistenie, aby ho potom zmenil a teba vystavil na hanbu. Ospravedlnenie z viery v evanjelium Ježiša Krista zabezpečuje konečné spasenie a oslávenie, ktoré sa nemôžu stratiť alebo byť zrušené.

Prečo by Boh používal slovo spasenie, ak by sa spasenie mohlo stratiť? Čo slovo spasenie znamená? Povedané jednoducho: Toto slovo znamená, že som zachránený od toho, aby som celú večnosť musel stráviť v zatratení, v pekle. Ak by mi niekto tvrdil, že môžem stratiť svoje spasenie, čo by to pre mňa znamenalo? Znamenalo by to, že celú večnosť strávim v pekle. Od čoho som bol teda zachránený, čiže spasený, ak aj tak nakoniec skončím v pekle? Čo je to za spasenie, keď som jeden deň spasený, ale na večnosť aj tak skončím v pekle? Vlastne by to znamenalo, že som od začiatku vôbec od ničoho nebol spasený, nebol som zachránený.

Samotné slovo spasenie ukazuje, že keď Boh zachraňuje, je to navždy, pretože spasenie je zachránením od konečného pobytu v pekle, ku ktorému smerujú všetci, ktorí sú nespasení. Ak som raz spasený od večného pobytu v pekle a presmerovaný k večnému pobytu v nebi, potom som spasený raz a navždy preto, lebo oboje je raz a navždy; nebo aj peklo sú raz a navždy. Nemôžem byť raz spasený pred večným pobytom v pekle a potom v ňom predsa len skončiť, lebo to by nebolo žiadne spasenie. Ak skončím nakoniec v pekle, znamená to, že som nikdy ani

spasený nebol.

A tak teda ako jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie, tak i jedným ospravedlňujúcim výrokom dar milosti... na ospravedlnenie života.

Rímskym 5:18

aby, ako kraloval hriech v smrti, zrovna tak kralovala aj milosť skrze spravodlivosť cieľom večného života skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

Rímskym 5:21

15. 8. 19